

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2018 r.

w sprawie **P. L.**

oskarżonego z art. 222 § 1 w zb. z art. 226 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt XXIII Ka [...]

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić skargę;

2) obciążyć oskarżonego P. L. kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 6 marca 2018 r., sygn. akt XXIII [...], uchylił wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...], którym oskarżony P. L. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa określonego w art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Skargę od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego P. L., w której **zarzucił**: cyt. „obrazę przepisów postępowania, a to art. 437 § 2 k.p.k., poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż w niniejszym postępowaniu zachodzi

konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo i dokonania należytej oceny zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności dowodu z zeznań świadka Ł. B., podczas gdy sprawa powinna zostać merytorycznie rozpoznana przez sąd odwoławczy bowiem brak było przesłanek orzeczenia kasatoryjnego, gdyż świadek Ł. B., na którego zeznaniach oparto zarzut aktu oskarżenia, wycofał się ze swych zeznań w postępowaniu sądowym, oświadczając że do naruszenia jego nietykalności cielesnej i usiłowania jej naruszenia mogło dojść w wyniku niekontrolowanych ruchów oskarżonego P. L., podczas jego zatrzymywania i tracenienia przez niego równowagi oraz twierdzeniu świadka Ł. B., iż nie jest również pewien czy został znieważony przez niego czy przez innych kibiców” (pisownia oryginalna zachowana). Podnosząc ten zarzut, obrońca oskarżonego **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego jej rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Prokurator Rejonowy w C., w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna.

W postępowaniu skargowym Sąd Najwyższy rozpoznaje skargi w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym - tylko w wypadkach wskazanych w art. 435 i art. 439 k.p.k. (art. 536 w zw. z art. 539f k.p.k.). Oznacza to, co do zasady, że oceny prawidłowości wydania wyroku kasatoryjnego dokonuje się w oparciu o zarzuty podniesione w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Zatem w niniejszej sprawie, niezależnie od tego, czy sąd odwoławczy prawidłowo uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, czy też nie, wyrok kasatoryjny tego sądu może być oceniony jedynie z punktu widzenia zarzutu podniesionego w skardze przez obrońcę oskarżonego, gdyż nie zachodzi w niniejszej sprawie żadna okoliczność uzasadniająca orzekanie poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Autor skargi, chociaż podnosi zarzut naruszenia przez sąd odwoławczy art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., to jednak błędu sądu upatruje nie w naruszeniu tego przepisu, a w wadliwej kontroli oceny dowodów, przeprowadzonej przez sąd

pierwszej instancji, oraz błędnej oceny dokonanej przez sąd odwoławczy w szczególności dowodu z zeznań pokrzywdzonego funkcjonariusza Policji. W tym stanie należy przypomnieć, że skarga na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego nie służy, co do zasady, kontroli merytorycznej stanowiska sądu odwoławczego, a jedynie zweryfikowaniu czy zajęte przez ten sąd stanowisko dawało podstawy do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018, z. 3, poz. 23). Nie można więc, poprzez zarzut naruszenia art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., kwestionować merytorycznego stanowiska sądu odwoławczego, a jedynie to, czy dawało ono podstawy do wydania wyroku kasatoryjnego. Autor skargi - obrońca oskarżonego twierdzi natomiast, że nie było podstaw w niniejszej sprawie do ponowienia przewodu sądowego w całości (Sąd Okręgowy w K. nie powołał się na regułę *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. jako podstawę wydania wyroku kasatoryjnego, a jedynie w ostatnim akapicie pisemnych motywów wskazał na konieczność „*powtórzenia postępowania sądowego w całości*” - s. 3), albowiem zeznania pokrzywdzonego Ł. B. należało ocenić odmiennie, aniżeli uczynił to sąd odwoławczy.

Skoro zatem podniesiony w skardze zarzut nie może prowadzić do zakwestionowania oceny Sądu Okręgowego w K., a także wobec braku wskazania na jakiekolwiek inne uchybienia, skargę należało oddalić, a kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.